

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0407

W jaki sposób ujednoczyć kontrole rybołówstwa w Europie?**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. W jaki sposób ujednoczyć kontrole rybołówstwa w Europie? (2015/2093(INI))**

(2018/C 215/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w którym przewidziano potrzebę działania na rzecz „trwałego rozwoju Europy”, w tym „wysokiego poziomu ochrony i poprawy jakości środowiska”, oraz uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 11, 43 i 191,
- uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (rozporządzenie w sprawie kontroli),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, w szczególności jego art. 15 i 36,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 768/2005 ustanawiające Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1010/2009 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/812 w odniesieniu do obowiązku wyładunku, w szczególności jego art. 7 i 9,
- uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 768/2005 ustanawiające Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie identyfikowalności produktów rybołówstwa i akwakultury w restauracjach i handlu detalicznym ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A8-0234/2016),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0083.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0307.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0222

Wtorek, 25 października 2016 r.

- A. mając na uwadze, że zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli objęta jest Unia Europejska;
- B. mając na uwadze, że formularze inspekcji w poszczególnych wzorach sprawozdań z inspekcji w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 404/2011 same nie są ujednolicone i zawierają różne nazewnictwo dla tych samych tematów, co skutkuje problemami operacyjnymi w przekazywaniu informacji między organami;
- C. mając na uwadze, że ostatnie protokoły wymiany danych, które są konieczne dla wdrożenia elektronicznych dzienników połowowych, zostały sporządzone w lipcu 2010 r., natomiast elektroniczne dzienniki połowowe zaczęły obowiązywać w styczniu 2010 r.;
- D. mając na uwadze nierówne traktowanie – faktyczne lub odczuwane przez rybaków – w odniesieniu do częstotliwości, trwania, surowości, dokładności, skuteczności i metod kontroli rybołówstwa w Europie oraz mając na uwadze konieczność równego i wolnego od dyskryminacji traktowania;
- E. mając na uwadze, że wysiłki w ramach kontroli powinny być prowadzone koniecznie przy zaangażowaniu i udziale sektora rybołówstwa;
- F. mając na uwadze, że system punktów skutkuje karami dla statków rybackich, a nie właścicieli statków, rybaków czy innych osób zaangażowanych w cały łańcuch produkcji;
- G. mając na uwadze, że sektor rybołówstwa jest jedną z głównych stron zainteresowanych zrównoważonym zarządzaniem morzami i oceanami;
- H. mając na uwadze, że oprócz możliwych różnic regionalnych, istnieją znaczne różnice w stosowaniu unijnych przepisów w państwach członkowskich, zwłaszcza przepisów wprowadzonych na podstawie rozporządzenia w sprawie kontroli, oraz że poszczególne państwa członkowskie posiadają odmienny system prawny, a także odmienne struktury administracyjne i sądowe, co nieuchronnie znajduje odzwierciedlenie w systemach sankcji administracyjnych lub karnych za naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz znajduje wyraz w fakcie, że systemy te prowadzą do rozbieżności i niesprawiedliwości w poszczególnych państwach członkowskich;
- I. mając na uwadze, że stwierdzono występowanie ryzyka w przypadku, gdy krajowe organy kontroli nie zawsze posiadają dostęp do istotnych danych, aby skutecznie kontrolować zagraniczne statki, a różne podejście do kontroli i sankcji przysparza problemów państwom członkowskim, które podejmują z państwami bandery działania następcze w związku z wykrytymi uchybieniami;
- J. mając na uwadze konieczność wzmocnienia kontroli wprowadzanych do Unii Europejskiej produktów pochodzących z nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów oraz potrzebę zagwarantowania we wszystkich państwach członkowskich równoważnego poziomu kontroli tych połowów;
- K. mając na uwadze, że za wdrażanie rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 i wynikających z niego sankcji odpowiadają państwa członkowskie;
- L. mając na uwadze brak jednostek kontrolnych wyspecjalizowanych w działalności połowowej w niektórych państwach członkowskich;
- M. mając na uwadze, że Europejska Agencja Kontroli Rybołówstwa (EFCA), która została powołana w celu promowania najwyższych wspólnych standardów kontroli w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, pełni skuteczną rolę w zakresie zharmonizowanego stosowania systemu kontroli, mimo ograniczonych środków, jakie posiada;
- N. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) może przyczynić się do usprawnienia i modernizacji kontroli rybołówstwa, zwłaszcza dzięki liniom budżetowym 11 06 62 02 [kontrola i egzekwowanie przepisów w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) i zintegrowanej polityki morskiej] i 11 06 64 (EFCA);
- O. mając na uwadze wprowadzenie zakazu wyrzucania przyłówów, który w praktyce skutkuje niesłusznym nakładaniem kar na podmioty sektora rybołówstwa, ponieważ może się zdarzyć, że pomimo stosowania przez te podmioty środków i narzędzi dopuszczonych prawem europejskim oraz podejmowania przez nie wszelkich działań w celu uniknięcia przypadkowych połowów, zostaną one ukarane przez sam fakt, że połowy te przekraczają dopuszczalny limit określony w prawodawstwie europejskim i krajowym;

Wtorek, 25 października 2016 r.

- P. mając na uwadze zmianę i rozwój technik oraz sprzętu do połowu, istnieje również konieczność uaktualnienia systemów i technik wykorzystywanych do monitorowania w celu zapewnienia ich skuteczności; przypomina, że w tym celu można wykorzystać EFMR;
- Q. mając na uwadze, że obowiązek wyładunku stanowi podstawowe wyzwanie w dziedzinie kontroli, co wymaga szczególnej uwagi ze strony ustawodawcy i organów odpowiedzialnych za kontrole;
- R. mając na uwadze, że niskokosztowe technologie zdalnego śledzenia, takie jak system automatycznej identyfikacji (AIS), umożliwiają dobrowolną kontrolę oraz ułatwiają monitorowanie i zwiększają bezpieczeństwo rybaków;
- S. mając na uwadze, że nielegalne, nieraportowane i nieregulowane połowy, jak również handel produktami złowionymi w trakcie takich połowów, stanowią działalność przestępczą w skali całego świata;
- T. mając na uwadze, że ośrodki aukcyjne tworzą strukturę sektora produktów morskich i odgrywają zasadniczą rolę w dziedzinie kontroli połowów na lądzie;
- U. mając na uwadze, że państwa członkowskie posiadają różne systemy prawne, oraz że zgromadzone dowody muszą być dopuszczalne i możliwe do wykorzystania w tych różnych systemach, specyficznych dla każdego państwa członkowskiego prowadzącego dochodzenie;
- V. mając na uwadze, że najlepszymi sprzymierzeńcami wdrożenia rozporządzenia w sprawie kontroli są dobrze wyszkoleni, zmotywowani rybacy, którzy rozumieją korzyści wynikające z tych kontroli i czynnie je honorują;

I - Czynniki hamujące harmonizację

1. podkreśla duże znaczenie skutecznej kontroli działalności połowowej w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów morskich i utrzymania równych warunków działania dla unijnych flot; apeluje do państw członkowskich, aby zapewniły skuteczne wdrożenie rozporządzenia w sprawie kontroli;
2. podkreśla, że ambitnej walce UE z połowami NNN na całym świecie powinno towarzyszyć skuteczne stosowanie rozporządzenia w sprawie kontroli na jej własnych wodach;
3. podkreśla różnorodność zakresów stosowania kontroli oraz rozbieżność dotyczącą poszczególnych miejsc kontroli, a także wynikający z tego dyskryminujący charakter kontroli rybołówstwa, gdyż niektóre państwa członkowskie organizują kontrole na wszystkich etapach, a inne robią to wyłącznie w odniesieniu do niektórych ogniw łańcucha, wykluczając na przykład kwestie dotyczące transportu połowów czy usług restauracyjnych;
4. uznaje, że znacząco usprawniono system kontroli za sprawą obowiązującego rozporządzenia w sprawie kontroli w połączeniu z rozporządzeniem w sprawie połowów NNN pod względem skonsolidowania wielu poprzednich odrębnych rozporządzeń, jak również wprowadzenia możliwości wykorzystania nowych technologii, podjęcia wstępnych działań na rzecz zharmonizowania sankcji, doprecyzowania roli Komisji i państw członkowskich, usprawnień w zakresie identyfikowalności oraz innych postępów;
5. przypomina, że akceptacja przepisów przez rybaków uwarunkowana jest uznaniem skutków wdrożenia tych przepisów za sprawiedliwe, narzuconych przepisów za istotne oraz stwierdzeniem zgodności rozporządzenia z tradycyjnymi wzorami i praktykami połowowymi;
6. uważa za konieczne uściślenie, uporządkowanie i standaryzację działalności połowowej na poszczególnych obszarach morskich;
7. stwierdza istnienie różnorodnych podejść do organizowania kontroli, gdyż niektóre państwa dzielą kontrole między różne służby administracyjne, podczas gdy w innych kontrole przeprowadza jeden organ administracyjny, a także istnienie różnorodności instrumentów, narzędzi i zasobów ludzkich, środków logistycznych i finansowych stosowanych do przeprowadzania kontroli; stwierdza również, że okoliczności te zmniejszają przejrzystość zarządzania i utrudniają dostęp do informacji;

Wtorek, 25 października 2016 r.

8. podkreśla, że skuteczność kontroli jest niejednolita także ze względu na ogromne zróżnicowanie obszarów rybołówstwa w UE, obejmujących od stref ograniczonych i zamkniętych, których zasoby połowowe są współdzielone głównie przez sąsiadujące państwa członkowskie, aż po bardzo odległe i oddalone strefy połowu; w szczególności zwraca uwagę na specyfikę regionów najbardziej oddalonych, których bardzo obszerne wyłączne strefy ekonomiczne obejmujące przede wszystkim wody oceaniczne, a także rodzaj eksploatowanych zasobów połowowych (głównie gatunki głębinowe i masowo migrujące gatunki pelagiczne) oraz brak alternatywnych źródeł wyraźnie usprawiedliwiają wzmożone działania kontrolne w tych regionach, w dużym stopniu uzależnionych od rybołówstwa i silnie narażonych na niszczycielskie działania flot nieprzeznaczających przepisów wspólnej polityki rybołówstwa;

9. apeluje do państw członkowskich o pełne i prawidłowe wdrożenie rozporządzenia w sprawie kontroli, tak aby wypracować jasny pogląd co do elementów wymagających udoskonalenia podczas nadchodzącego przeglądu i tym samym zapewnić funkcjonalność i łatwość stosowania obowiązującego rozporządzenia w sprawie kontroli na przyszłość;

10. zauważa różnicę w podejściu między kontrolami opartymi na ocenie ryzyka a kontrolami wyrywkowymi działalności połowowej i łańcucha dystrybucji produktów rybołówstwa;

11. zauważa, że obecna złożoność środków technicznych oraz ogromna liczba przepisów, być może nawet sprzecznych, w tym liczne odstępstwa i wyjątki, rozproszonych w całym zestawie różnych tekstów prawnych, skutkuje problemami nie tylko ze zrozumieniem, ale również z kontrolowaniem i egzekwowaniem tych przepisów;

12. przypomina, że większość kontroli wyrywkowych przeprowadza się w momencie wyładunku, podczas gdy kontrole przeprowadzane na morzu wykazują wyraźnie wyższy poziom naruszeń przepisów niż kontrole przeprowadzane na lądzie, gdyż te na morzu są oparte na ocenie zagrożeń;

13. przypomina, że z uwagi na to, iż obowiązek wyładunku oznacza dla rybołówstwa fundamentalną zmianę, w rozporządzeniu (UE) 2015/812 przewidziano dwuletni okres na dostosowanie się, zanim niedotrzymanie obowiązku wyładunku uznawane będzie za poważne wykroczenie; wzywa do przedłużenia tego okresu w razie potrzeby;

14. zauważa, że państwa członkowskie, a czasem także regiony, w różny sposób dokonują transpozycji przepisów do prawa krajowego i regionalnego ze względu na znaczną liczbę przepisów nieobowiązkowych zawartych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009; podkreśla trudności w praktycznym stosowaniu niektórych przepisów zawartych w rozporządzeniu ze względu na niewielką możliwość ich dostosowania do realiów, między innymi z powodu definicji specyfiki sektora rybołówstwa (floty, narzędzi połowowych, obszarów połowowych i gatunków docelowych), które różnią się znacznie w poszczególnych akwenach, państwach członkowskich i systemach rybołówstwa, lub ze względu na sprzeczności, które mogą prowadzić do kilku odmiennych interpretacji tych przepisów przez inspektorów;

15. stwierdza, że w przypadku tego samego naruszenia waga przewinień jest różna w poszczególnych państwach członkowskich, a za to samo naruszenie może grozić sankcja administracyjna lub karna; zwraca uwagę, że licencja połowowa oparta na systemie punktów karnych odejmowanych w przypadku nieprzeznaczania przepisów, jest odpowiednim instrumentem europejskim, który przewiduje ramy sankcji grożących za poważne naruszenia, jednak bez koniecznej harmonizacji pogłębia nierówność, pociągając za sobą nierówne traktowanie operatorów w państwach członkowskich; wzywa do unikania takiego różnicowania sankcji;

16. zauważa, że brak zaufania i przejrzystości między państwami członkowskimi to jeden z podstawowych problemów, jeśli chodzi o wymianę danych w odniesieniu do rozporządzenia; zachęca do rozwiązania tej sytuacji w celu zapewnienia i potwierdzenia równych warunków działalności wszystkich rybaków;

17. przypomina, że EFCA czuwa nad stosowaniem wspólnych norm w dziedzinie kontroli, inspekcji i nadzoru oraz ułatwia współpracę operacyjną między państwami członkowskimi za pomocą wspólnych planów rozmieszczenia; przypomina o znaczeniu zwiększenia zakresu uprawnień EFCA, tak aby realizowano wspólne działania operacyjne w zakresie kontroli połowów umożliwiające skuteczną koordynację działalności wielu organów władzy lokalnej, regionalnej i państwowej oraz agencji UE pełniących funkcje ochrony wybrzeży na szczeblu UE; apeluje do EFCA o zwiększenie zasobów przeznaczonych na realizację tego zadania;

Wtorek, 25 października 2016 r.

18. uważa, że wprowadzenie przez EFCA obowiązkowych elementów programu szkolenia inspektorów rybołówstwa stanowi ważny punkt wyjścia dla standaryzacji procesu kształcenia oraz ujednoczenia procedur kontrolnych, a także wzywa wszystkie państwa członkowskie, by z nich korzystały; stwierdza, że państwa członkowskie nie posiadają – z wyjątkiem przypadków opartych na zasadzie dobrowolności – tych samych norm szkolenia, co oznacza odmienność zakresu kwalifikacji, rekrutacji i celów;

19. stwierdza, że szkolenie i informowanie rybaków przebiega odmiennie w poszczególnych państwach członkowskich, oraz że nie wdrożono żadnego narzędzia służącego do uproszczenia lub zwiększenia dostępności informacji na temat celu i treści rozporządzenia w sprawie kontroli; uważa, że ten stan rzeczy prowadzi do niewiedzy, która jest głównym czynnikiem hamującym pożądane jednolite stosowanie tego prawodawstwa; zdecydowanie zaleca jak najszybsze wdrożenie tych narzędzi;

20. zauważa, że choć z upływem czasu zwiększa się świadomość konsumentów w sprawie pochodzenia i identyfikacji nabywanych produktów, również dzięki działaniom uświadamiającym prowadzonym na szeroką skalę przez Komisję, nie są oni w stanie uzyskać odpowiednich informacji o produktach rybnych podawanych w restauracjach, ponieważ ten ostatni etap obrotu handlowego nie jest objęty obowiązkiem informacyjnym;

21. podkreśla, że wykorzystywanie nowych technologii monitorowania i przekazywania informacji w czasie rzeczywistym ma zasadnicze znaczenie dla usprawnienia nadzoru morskiego; apeluje do państw członkowskich, by zapewniły kompatybilność techniczną stosowanych instrumentów, a także do unikania jedynie częściowego udostępniania baz danych dotyczących kontroli, wynikających z tego różnic i utraty skuteczności;

22. zauważa, że nie została przeprowadzona ocena rzeczywistego braku możliwości zastosowania niektórych przepisów, który wynika z różnego stanu technologicznego łodzi, logistyki na lądzie oraz organizacji sektora w poszczególnych portach;

23. podkreśla rolę EFMR, zwłaszcza dzięki jego budżetowi przeznaczonemu na kontrolę celów WPRyb, który na okres 2014–2020 wynosi 580 mln EUR;

24. uważa, że należy zapewnić jednolity charakter rynku wspólnotowego oraz spełnianie równoważnych wymogów kontroli w poszczególnych państwach członkowskich, tak aby nie zagwarantować jednolitą jakość kontroli wewnętrznych i zewnętrznych w państwach członkowskich oraz brak różnic wynikających z granicy, zza której produkty są wprowadzane do UE;

II - Propozycje na rzecz poprawy istniejącej sytuacji

25. opowiada się za uproszczeniem i poprawą unijnego prawodawstwa oraz za zmniejszeniem obciążenia administracyjnego w celu osiągnięcia celu lepszego stanowienia prawa, w szczególności dzięki ograniczonemu i celowemu przeglądowi rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009, który jest zaplanowany i oczekiwany najpóźniej w 2017 r., przy jednoczesnym utrzymaniu skutecznych przepisów służących zapobieganiu naruszeniom przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, ich wykrywaniu i karaniu, skupiając się w pierwszej kolejności na lepszym wdrożeniu norm między poszczególnymi państwami członkowskimi, dążąc do większej harmonizacji, z zastrzeżeniem że uproszczenie to opiera się na silnych dotychczasowych ramach kontroli i nie oznacza osłabienia najwyższych standardów ochrony zatrudnienia, środowiska, związków zawodowych czy społeczeństwa;

26. uważa, że regionalizację przewidzianą w nowej WPRyb należy włączyć w ramy solidnego i zharmonizowanego systemu kontroli; stanowczo sprzeciwia się osłabianiu rozporządzenia w sprawie kontroli oraz jest zdania, że państwa członkowskie mogą korzystać z elastyczności, jaką zapewniają istniejące ramy;

27. domaga się opracowania tego przeglądu przy udziale instytucji europejskich i sektora rybołówstwa, w szczególności sektora rybołówstwa przybrzeżnego, połowów na małą skalę oraz rybołówstwa tradycyjnego, których ochrona i wsparcie powinny stanowić cel każdego nowego ustawodawstwa;

28. podkreśla potrzebę prowadzenia rozmów z różnymi organami władz w kraju, w regionach najbardziej oddalonych i w regionie na etapie tworzenia lub zmiany instrumentów prawnych;

Wtorek, 25 października 2016 r.

29. stwierdza, że zacieśnienie współpracy między państwami członkowskimi może być drogą do dalszej harmonizacji kontroli; podkreśla w związku z tym konieczność utworzenia grupy eksperckiej ds. przestrzegania zobowiązań w ramach systemu kontroli połowów w Unii;
30. przypomina Komisji, że aby uniknąć paradoksalnych sytuacji, wdrożenie obowiązujących zasad trzeba poprzedzić zapewnieniem środowiska prawnego i operacyjnego;
31. uważa, że Komisja Europejska powinna czuwać nad jednolitą i dokładną transpozycją obowiązującego prawodawstwa i sprawdzać stan jego stosowania, na przykład ustanawiając minimalny odsetek partii do sprawdzenia przez każde państwo członkowskie; uważa ponadto, że procedury kontroli muszą być przejrzyste, równe i ujednolicone, co zapewni państwom członkowskim takie same warunki sprawowania kontroli nad rybakami, a zasady kontroli powinny być prostsze, bardziej kompleksowe i spójne;
32. opowiada się za wzmocnieniem kontroli celem zapobiegania przywozowi ryb pochodzących z połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych poprzez stworzenie, między innymi, krajowych grup wywiadowczych złożonych z wyspecjalizowanych inspektorów połowowych, dysponujących optymalnymi środkami wykrywania zagrożeń, jak również poprzez ustanowienie minimalnego odsetka partii podlegających weryfikacji;
33. uważa, że niezbędny jest proces gromadzenia wysokiej jakości danych związanych z obowiązkiem wyładunku, proces zarządzania nimi i wykorzystywania ich w celu kontroli i oceny skuteczności wdrażania obowiązku wyładunku oraz w celu dostosowania procesu gromadzenia danych do wymagań wynikających ze zmienionej WPRyB;
34. apeluje do państw członkowskich i ich organów ds. kontroli rybołówstwa morskiego, by utworzyły zespoły inspektorów wyspecjalizowanych w działalności połowowej; popiera zacieśnienie współpracy między państwami członkowskimi w drodze wymiany inspektorów, metod i danych dotyczących kontroli, dzielenia się analizami ryzyka i informacjami o kwotach statków bandery, a także wzywa do takiej współpracy;
35. przypomina, że za wdrażanie rozporządzenia w sprawie kontroli odpowiadają państwa członkowskie; wzywa państwa członkowskie do wywiązywania się z ich zobowiązań i do tego, aby ściśle ze sobą współpracowały w celu wymiany dobrych praktyk i danych oraz umożliwienia interoperacyjności systemów kontroli;
36. uważa, że jednolite i przewidywalne stosowanie różnego rodzaju możliwych kontroli za sprawą pełnego zdefiniowania, zharmonizowania i objaśnienia tych kontroli pomogłoby zapewnić konieczne równe warunki działania w całym unijnym sektorze rybołówstwa;
37. zwraca uwagę, że w niektórych regionach basenami morskimi zarządza się wspólnie z państwami trzecimi, i wzywa do wzmocnienia współpracy między państwami członkowskimi i państwami trzecimi;
38. uważa, że potrzebne jest wzmocnienie współpracy i koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa i Komisją;
39. zwraca się do EFCA i instytucji szkoleniowych w państwach członkowskich o wprowadzenie jednolitego europejskiego programu kształcenia inspektorów rybołówstwa opartego na jednolitym programie nauczania i znormalizowanych zasadach, częściowo finansowanego ze środków EFMR;
40. wnioskuje o przetłumaczenie i szerokie rozpowszechnianie „podstawowego programu szkoleń” opracowanego przez EFCA, na przykład w drodze praktycznych szkoleń dla organów krajowych, przy wsparciu ze strony EFMR; proponuje, aby włączyć do tego podręcznika przykłady dobrych praktyk stosowanych przez inspektorów;
41. podkreśla znaczenie oceny i certyfikacji inicjatyw w zakresie szkoleń z kontroli podejmowanych przez strony trzecie;
42. proponuje poprawę jakości systemów szkolenia i informowania rybaków, które mogłyby być włączone do rybackich organizacji branżowych i przybrzeżnych grup działania (PGD) w celu zapewnienia lepszego zrozumienia celu i ogólnej wagi przepisów, prowadząc tym samym do większej kultury zrozumienia i przestrzegania prawa; zaleca przeprowadzenie w tym celu skutecznych konsultacji z komitetami doradczymi; proponuje utworzenie ogólnodostępnych internetowych baz danych zawierających istotne dla rybołówstwa dokumenty i informacji (łącznie z systemem punktów karnych), o ile dopuszczają to obowiązujące przepisy o ochronie danych, tak aby wszyscy mogli zapoznać się z przepisami i je zrozumieć; zwraca się do Komisji o przedstawienie sytuacji w dziedzinie istniejących szkoleń dających dostęp do zawodu rybaka w Europie oraz o przekazanie jej wniosków w komunikacie;

Wtorek, 25 października 2016 r.

43. proponuje rozważenie idei elektronicznego rejestru EFCA (jednego punktu EFCA) wraz z gotowymi do druku lub elektronicznymi wzorami na potrzeby kontroli i centralizacji sprawozdań z kontroli; zauważa, że taki elektroniczny rejestr EFCA można by również wykorzystać do odbioru i centralizacji certyfikatów uprawniających do połowu gatunków wolno żyjących, wydawanych przez państwa członkowskie i państwa trzecie;
44. proponuje usprawnienie systemów komunikacji publicznej w agencjach kontroli, oraz podkreśla znaczenie okresowego upowszechniania informacji na temat prowadzonych prac i uzyskanych rezultatów, a także stałego udzielania informacji o zasadach stosowanych wobec zasobów rybnych, takich jak minimalne rozmiary oraz tymczasowe i przestrzenne zamknięcia obszarów;
45. podkreśla konieczność wzmocnienia roli EFCA, w szczególności zwiększenia jego budżetu, uprawnień oraz zasobów ludzkich; sugeruje przeprowadzenie przeglądu warunków kontroli, o których mowa w art. 94 i 95 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009, oraz w szczególności przyznanie EFCA prawa do wszczęcia kontroli w odniesieniu do nadmiernie eksploatowanych zasobów połowowych i w przypadku których nie osiągnięto maksymalnego podtrzymywalnego połowu (MSY);
46. podkreśla znaczenie wzmocnienia i zaostrzenia kontroli, zwłaszcza w państwach członkowskich, które wykazały się dotychczas słabym wdrożeniem rozporządzenia w sprawie kontroli, w celu zwalczania nielegalnych połowów, przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz poprawy jakości otrzymywanych danych;
47. przypomina, że ważne jest posiadanie zdolności do wymiany danych w czasie rzeczywistym, zwłaszcza w trakcie operacji kontrolnych prowadzonych przez agencję wspólnie z państwami członkowskimi oraz koordynowanych przez Agencję za pomocą wspólnych planów rozmieszczenia;
48. podkreśla znaczenie zwiększenia obecności EFCA bliżej państw członkowskich, w tym regionów najbardziej oddalonych;
49. proponuje, aby co najmniej dwóch przedstawicieli Parlamentu Europejskiego zasiadało w zarządzie agencji, w którym zasiada już sześć osób z Komisji i po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego, przy czym przedstawicielstwo to miałyby charakter parytetowy (równa reprezentacja kobiet i mężczyzn), a kandydatów powoływałaby Komisja Rybołówstwa Parlamentu spośród jej członków;
50. zaleca rozszerzenie kontroli – na przykład rozszerzenie monitoringu – na cały łańcuch produkcji oraz powierzenie odpowiedzialności za kontrole morskie tylko jednemu organowi administracyjnemu, aby uniknąć w ten sposób dublowania się kontroli, które powoduje marnotrawstwo zasobów ludzkich, logistycznych i finansowych oraz prowadzi do zamieszania i wywiera niepotrzebną presję na podmioty działające w sektorze rybołówstwa; ponadto apeluje o formalną współpracę instytucji państw członkowskich, która umożliwi skuteczną kontrolę całego łańcucha produkcji ryb;
51. wzywa Komisję, aby sprawdziła, czy przypisywanie punktów karnych do licencji połowowych jest odpowiednim rozwiązaniem; podkreśla, że system ten prowadzi do przenoszenia punktów wraz z licencją w przypadku sprzedaży statku, co może obniżyć wartość niektórych statków i uniemożliwić ich ewentualną odsprzedaż, przykładowo młodym rybakom pragnącym rozpocząć działalność;
52. zaleca podjęcie konkretnych działań zmierzających do bardziej świadomej i odpowiedzialnej konsumpcji w restauracjach, w tym do wprowadzenia obowiązku podawania przez właścicieli restauracji minimalnego zakresu informacji o produktach, w celu umożliwienia pośredniej kontroli ze strony konsumentów;
53. proponuje dokonywanie kontroli na szczeblu autonomii lub regionów w odniesieniu do wód śródlądowych, kontroli na szczeblu krajowym w odniesieniu do rybołówstwa morskiego prowadzonego w pasie do 12 mil morskich oraz kontroli na szczeblu wspólnotowym w odniesieniu do pozostałych wód morskich;
54. uważa, że kontrole przeprowadzane na podstawie oceny ryzyka powinny opierać się na liście przejrzystych, konkretnych i wymiernych kryteriów określonych na szczeblu europejskim;
55. zaleca harmonizację sankcji przy zachowaniu ich proporcjonalnego, niedyskryminacyjnego i odstrasającego charakteru; opowiada się bardziej za sankcjami gospodarczymi, w tym okresowym zawieszeniem działalności, niż sankcjami karnymi, lecz uważa także, że zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, należy w pierwszej kolejności stworzyć zachęty dla rybaków przestrzegających przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, aby zapobiegać naruszeniom;

Wtorek, 25 października 2016 r.

56. przypomina, że sankcje należą do zakresu kompetencji państw członkowskich, a Unia Europejska nie ma prawnej możliwości narzucania harmonizacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1224/2009; podkreśla jednakże znaczenie systemu punktów karnych jako ram sankcji i wzywa państwa członkowskie do podjęcia inicjatywy w celu wszechstronnej harmonizacji sankcji, w szczególności karnych, aby wyeliminować obecne nierówne traktowanie;
57. uważa, że system przyłowów w rzeczywistości prowadzi do objęcia podmiotów sektora rybołówstwa obiektywną i bezwzględną odpowiedzialnością, nawet jeśli działają one w pełnej zgodności z prawem i zachowują najwyższą ostrożność w celu uniknięcia przypadkowych połowów;
58. stwierdza, że system, w którym dany podmiot ponosi odpowiedzialność za czyn, którego nie popełnił ani umyślnie, ani przez zaniedbanie, jest niezgodny z ogólnymi zasadami prawa UE;
59. apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby rozważyły stworzenie zharmonizowanego minimalnego poziomu kar, który miałby zastosowanie do poważnych naruszeń lub uporczywego postępowania niezgodnego z prawem;
60. opowiada się za wprowadzeniem wyższych sankcji w przypadku połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych;
61. apeluje o utworzenie mechanizmów mających na celu uwidocznienie dobrych przykładów w celu poprawy przestrzegania przepisów;
62. uważa, że interpretacja niektórych przepisów, które dają podstawę do zastosowania kar za przekroczenie limitu przyłowów bez uwzględnienia braku winy umyślnej i zaniedbania, stoi w wyraźnej sprzeczności z podstawowymi zasadami Unii Europejskiej ustanowionymi przede wszystkim w art. 6 TUE i stanowiącymi prawo pierwotne;
63. wzywa Komisję do ustanowienia wytycznych lub kryteriów stosowania i interpretacji przepisów, aby zniwelować różnice w postępowaniu w poszczególnych państwach członkowskich, zwłaszcza w odniesieniu do przypadkowych połowów oraz z uwzględnieniem całkowitej przypadkowości połowów potwierdzonej przez dobrowolne zgłaszanie przekroczenia limitów;
64. uważa, że ułatwienie podmiotom inwestowania w nowoczesne, łatwe w aktualizacji i wzajemnie kompatybilne technologie w państwach członkowskich sprawi, iż kontrole będą sprawiedliwsze, bardziej zrównoważone i skuteczniejsze;
65. zachęca do ustanowienia mechanizmów finansowania w celu zwiększenia poziomu wykorzystania niskokosztowych technologii umożliwiających dobrowolną kontrolę oraz dokładniejsze monitorowanie i zwiększających bezpieczeństwo rybaków, zwłaszcza prowadzących tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne;
66. podkreśla znaczenie technologii elektronicznych (systemów elektronicznej sprawozdawczości i elektronicznego monitorowania), stanowiących potencjalnie tani środek do rozszerzenia zakresu obserwacji działań prowadzonych na morzu;
67. potwierdza swój sprzeciw wobec wszelkich obowiązkowych systemów nadzoru wideo na statkach;
68. zwraca uwagę Komisji na fakt, że wykorzystanie nowych technologii obserwacji Ziemi, takich jak satelity Sentinel, byłoby z korzyścią dla kontroli rybołówstwa;
69. zaleca stosowanie takiej samej kontroli w stosunku do wwożonych produktów rybołówstwa, połowów w strefach przybrzeżnych i rybołówstwa rekreacyjnego, a także w stosunku do floty UE dokonującej połowów poza wodami UE oraz floty państw trzecich dokonującej połowów na wodach unijnych, tak aby zapewnić jednakowy dostęp do całego rynku europejskiego; proponuje wprowadzenie obowiązku wymiany danych dotyczących nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN);
70. twierdzi, że dostępne środki budżetowe, zwłaszcza w ramach EFMR, powinny być realistyczne, odpowiednie i wystarczające do realizacji celów kontroli;
71. zaleca, aby czuwać nad trwałością ośrodków aukcyjnych, które mają znaczenie strukturalne dla terytoriów, w szczególności przez przyznawanie finansowania z EFMR, ponieważ przyczyniają się one do przejrzystości i identyfikowalności oraz ułatwiają kontrolę połowów;

Wtorek, 25 października 2016 r.

72. popiera uwzględnienie skutków rybołówstwa rekreacyjnego w zmienionym rozporządzeniu w sprawie kontroli;
73. zwraca się o opracowanie systemu monitorowania, przekazywania informacji i analizowania danych, który będzie kompatybilny z systemami w całej Unii; apeluje ponadto, aby obowiązek określenia ram dotyczących wspomnianej wymiany informacji i danych, odpowiednio do obowiązujących przepisów o ochronie danych, spoczywał na Komisji; podkreśla, że przejrzyste ramy wymiany danych i informacji to podstawa dla stwierdzenia, czy istnieją równe warunki działania;
74. podkreśla, że wprowadzeniu obowiązku wyładunku musi towarzyszyć zapewnienie odpowiedniej elastyczności w zakresie jego kontroli, ponieważ należy mieć na uwadze zasadnicze zmiany, jakie ten obowiązek wymusza na rybakach, w szczególności w odniesieniu do połowów wielogatunkowych; przypomina o znaczeniu stopniowego stosowania sankcji i systemu punktów za poważne naruszenia przepisów związane z nieprzestrzeganiem obowiązku wyładunku, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/812 w sprawie obowiązku wyładunku;
75. podkreśla, że informacje na temat tego, czy i w jaki sposób państwa członkowskie stosują sankcje za różnego rodzaju naruszenia oraz czy sankcje stosuje się konsekwentnie, bez względu na banderę, pod jaką pływa statek, muszą być udostępniane zainteresowanym stronom oraz publicznie dostępne, z zastrzeżeniem pełnego poszanowania prywatności zaangażowanych osób;

o

o o

76. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-